

Dün beni ürperten bir şey oldu. Adımı *durup dururken* twitter'da gördüm. Beklemediğim bir anda bir yazım paylaşılmış.

Önceden kim ne kadar okuyor, kaç kişi gelmiş gitmiş takip ediyordum. Artık herhangi bir takip sistemim yok. Bir süre önce Emin'in twitter hesabından takip ettiğim herkesi kaldırmıştım. Zaman içinde hesabı da kapatmak niyetindeydim ama *müteakip* sayısı beklediğim kadar azalmadı.

Niyetim bir zaman sonra Emin Reşah'ı da toptan ortadan kaldırmaktı. *Laedri* bir takım yazılar yazıp, her yazıya farklı künye uydurmayı düşünüyordum.

Velakin dünkü twiti görünce, bunun belki de bendeki bir hastalık olabileceğine farkettilim. Bir düşünce, bir kelime, bir bahis işgal etmek, bahsedilmek, konuşulmak beni hayli yoran, aklıma geldikçe kaçasım gelen bir hale sebep oluyor. Tarif etmek zor. Makul insanlara bunu söylesem *yazma* diyecekler, haklı olarak. Velakin yazmayınca da başka arızalar ortaya çıkıyor ve onlar bu dertten daha vahim.

Bilinmek, konuşulmak, anlaşılmak, paylaşılma maksadıyla yazmıyorum. Bunlar beni ürpertiyor. Bununla beraber biri tenezzül edip okursa, şükran duyuyorum. Paylaşırsa, içim ürperse de şikayet etmiyor, müteşekkire oluyorum.

Okurdan kaçmak da, okur kovalamak da komik geliyor. İkisi için de gayet ufağım.

Bu derdin kaynaklarını, sebebini anlamaya çalışıyorum. Kendimle uğraşırken, derdin benim değil, bilinme kaygısıyla örülü dünyanın derdi olduğuna kanaat edersem herhalde Emin'in fişini çekerim. Şimdiden hakkınızı helal ediniz.